

tere en stadig så kraftigt voksende arbejdsstyrke i amter og kommuner, som er den stærkeste begrænsning for, hvor meget højere vi kan gå op, end vi faktisk gør. Men det er klart, at grænsen for skattetrykket er der også et eller andet sted – ikke i den forstand, at man kan definere det præcist, men i den forstand, at selv om den danske befolkning, selv om hr. Duetoft og jeg og flertallet af danskerne bliver enige om, at det kunne vi da godt klare, ligger der i den grad af internationalisering, vores økonomi er ude i, nogle grænser for, hvor højt vi kan gå, uden at det koster interessante arbejdspladser og spændende investeringer.

Der er altså nogle grænser af den art: Hvad kan arbejdsmarkedet overhovedet levere, og hvad kan vi udskrive af skatter, uden at det slår vores beskæftigelsesmålsætning oven i hovedet? Det er de ting, som i den sidste ende lægger rammerne for, hvad vi kan gøre i den offentlige sektor. Men jeg er meget med på, at det er ude i kommuner og amter, at den service, der er mest interessant for den enkelte familie, bliver leveret, og det er også derfor, hele regeringens strategi er lagt an på, at vi skal reservere den beherskede vækst i det offentlige forbrug af mandskab og penge til at forbedre servicen på sygehusene, skolevæsenet, børnepasning, ældreomsorg og psykiatri.

Hr. Duetoft var med rette meget optaget af de psykisk syges og andre svage gruppers situation og de fremmedes integration. Her vil jeg godt sige til hr. Duetoft, at selv om jeg er enig i alle de prioriteringer, vil jeg ikke beskylde hr. Duetoft for at være socialdemokrat, for vi skal jo ikke sådan slå hinanden oven i hovedet. Men det er klart, at der er en lang række af de temaer, som er vores fælles interesse, vore hjertebørn.

Hr. Estrup og jeg var meget enige, naturligvis. På baggrund af et spændende, godt og uhyre resultatrigt regeringssamarbejde gennem næsten 7 år havde det været overraskende, hvis vi havde været meget uenige, og det var vi heller ikke.

Jeg hæftede mig især ved hr. Estrups understregning af miljøvurderingen og også nødvendigheden af at økonomivurdere de miljøtiltag, vi laver, så vi så at sige får valuta for pengene. Det er jo ikke mindre fint at foretage den vurdering, for et eller andet sted er der også her begrænsede midler. Vi skal sørge for, at vi får så meget miljø for pengene som overhovedet muligt. Transporthandlingsplanen understrege-

de det som et vigtigt produkt, vi skal have frem, og understregede også – hvad jeg også er meget enig i – den internationale bistand som noget, der ikke bare handler om solidaritet med dem, der har det dårligst her i verden, men også er i vores egen dybe interesse som nation, som land.

Hr. Frank Aaen kom med en række konkrete temaer om kollektiv trafik, arbejdsmiljø og flere reelle job, hvor der burde være berøringsflader. Hr. Frank Aaen var noget hård i sin karakteristik af nogle af de ting, der er lavet i de senere år, men det skal jeg ikke gå dybt ind i. Jeg hæftede mig mere ved den positive del af hr. Aaens indlæg, hvor han ligesom alle andre partier erklærede sin interesse i at være med.

Jeg vil godt gøre en enkelt bemærkning i farten om antallet af fattige eneforsørgere, der skulle fremgå af – sådan forstod jeg det – en undersøgelse, Aktuelt skulle have lavet. De tal, hr. Aaen præsenterede, er i hvert fald i stor modstrid med resultaterne i den langt større stikprøveundersøgelse, som blev offentliggjort af Økonomiministeriet i april om familieindkomsternes udvikling og om lavindkomstproblemet omfang i Danmark. Det er ikke en stigning fra 13 til 22 pct., men et sted mellem 2 og 5 pct. og en nogenlunde konstant andel, alt efter hvordan man gør det op. Men det er i hvert fald kun mellem 2 og 5 pct. af de enlige forsørgere, der er lavindkomstsager.

Den undersøgelse, hr. Aaen hængte så meget af sin argumentation om den ufuldkomne fordelingspolitik op på, bygger formentlig på svar fra i alt 20 enlige personer med børn, så vidt vi kan se af talmaterialet. Det er nok ikke et tilstrækkelig solidt grundlag at fordømme regeringens socialpolitik på, og vi har altså et bedre materiale, som peger i en anden retning.

Hr. Kim Behnke havde bestemt også en række interessante betragtninger. Der var det med jobfradraget, og jeg har kommenteret, hvorfor jeg er uenig i det. Men hr. Kim Behnke havde i hvert fald én morsom betragtning, som ingen af os jo helt kan sige os fri for at være enige i, nemlig at overbud ikke er det, der er flertal for i dette Folketing. Hr. Kim Behnke har definitivt ret, for sådan forholder det sig – sådan bliver det i hvert fald tolket. Men jeg synes, det også på det punkt var et ret vittigt indlæg.

Hr. Flemming Kofod-Svendsen gjorde her til sidst nogle bemærkninger om familieområdet og havde nogle meget konkrete forslag, som regeringens ikke er enig i. Men jeg synes måske